



ลินดา มัลลาลี ฮันต์ เขียน ริคาร์ดน์ เจริญชัยชนะ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

บทที่ ๑ ก่อเรื่องอีกแล้ว

มันอยู่ตรงนั้นเสมอ เหมือนพื้นดินที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าฉัน

“ไ่งละ แอลลี จะเขียนหรือไม่เขียน” มิสซิสซอลล์ถาม

ถ้าครูของฉันใจร้ายสักหน่อยอะไรๆ ก็คงจะง่ายกว่านี้

“เร็วสิจ๊ะ” ครูเอ่ย “ครูรู้ว่าเธอทำได้”

“ถ้าสมมุติหนูบอกว่าจะปีนต้นไม้โดยใช้แค่ฟันอย่างเดียว

ครูจะยังบอกว่าหนูทำได้อีกรึเปล่าคะ”

โอลิเวอร์หัวเราะ พลังเหวี่ยงตัวไปบนโต๊ะอย่างกับลูกฟุตบอล
หลุดมือ

เชย์ครวนู “แอลลี ช่วยทำตัวปกติสักครั้งไม่ได้รึไง”

ใกล้กันกับเธอ อัลเบิร์ต เด็กตัวใหญ่ผู้ใส่เสื้อผ้าชุดเดิม
ทุกวัน --- เสื้อยืดสีทึมมีคำว่า ฟลินต์ --- ยึดตัวนั่งตรง เหมือนเขา
รอดูพลุพุ่งขึ้นไปอยู่

มิสซิสซอลล์ถอนหายใจ “เร็วสิ นี่ครูแค่ขอให้เขียนแนะนำ

ตัวเองหนึ่งหน้ากระดาษเท่านั้นเอง”

ฉันคิดอย่างอื่นที่เกี่ยวกับการต้องบรรยายตัวเองไม่ได้จริงๆ
ฉันอยากเขียนถึงสิ่งที่เห็นภาพชัดเจนกว่านั้นมากกว่า เช่น การ
อ้วกที่ปาร์ตี้วันเกิดตัวเอง

“มันสำคัญนะ” มิสซิสฮอลล์บอก “ครูคนใหม่ของเธอจะได้
รู้จักเธอไง”

ฉันรู้ นั่นละเหตุผลที่ทำให้ฉันไม่อยากเขียน พวกครู
ก็เหมือนตู้หยอดเหรียญบอลกระดิ่ง เรารู้อยู่แล้วว่าจะได้อะไร
แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่รู้ยุติ

“และ” มิสซิสฮอลล์เสริม “ภาพวาดขยุกขยิกของเธอ
แอลลี ถ้าเธอไม่มัวแต่วาดรูปตลอดเวลา ป่านนี้ก็คงทำงานเสร็จ
ไปแล้ว ช่วยเก็บไว้อีกก่อนเถอะ”

ฉันสอดภาพวาดไว้ใต้แผ่นการบ้านว่างเปล่าอย่างรู้ลึกลับอาย
ฉันวาดรูปตัวเองถูกยิงออกจากปืนใหญ่อยู่ ซึ่งมันคงจะเป็นเรื่อง
ที่ง่ายกว่าการมาโรงเรียน และเจ็บปวดน้อยกว่า

“เร็วสิ” มิสซิสฮอลล์เลื่อนกระดาษแบบมีบรรทัดมาตรง
หน้าฉัน “แค่ทำให้เต็มที่”

เจ็ดโรงเรียนในเจ็ดปี ทุกที่เหมือนกันหมด เมื่อใดก็ตาม
ที่ฉันทำเต็มที่ ครูจะบอกว่าฉันยังพยายามไม่มากพอ เละทะ
ไปหมด ไม่ตั้งใจสะกดคำ หงุดหงิดที่คำเดียวกันสะกดต่างกัน
ในหน้าเดิม และฉันก็มักจะปวดหัวทุกครั้งเวลาจ้องตัวอักษรสีดำ
บนหน้ากระดาษสีขาวสว่างจ้านานเกินไป

มิสซิสฮอลล์กระแอมเบาๆ

เพื่อนๆในห้องเริ่มเอือมระอาฉันอีกแล้ว มีเสียงไถ่เก้าอี

เสียงถอนหายใจดังๆ พวกนั้นอาจคิดว่าฉันไม่ได้ยิน ตัวประหลาด
โง่ ชี้เท้า

ฉันอยากให้ครูไปป่วนเปียนอยู่กับอัลเบิร์ต ภูเกิลเดินได้
ที่แค่สิ่งน้ำมูกใส่ข้อสอบก็คงได้คะแนนดีกว่าฉันแล้ว

ด้านหลังลำคอฉันร้อนผ่าว

ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ปกติมิสซิสซอลล์ก็ยอมปล่อยผ่านทุกครั้ง
นี่นา คงเพราะเป็นการบ้านส่งครูคนใหม่ เลยต้องเก็บงานให้ครบ
ทุกคน

ฉันจ้องท้องใหญ่ๆ ของมิสซิสซอลล์ “ครูตัดสินใจแล้วยังคะว่า
จะตั้งชื่อลูกว่าอะไร” ฉันถาม ในวิชาสังคมศึกษาเมื่อสัปดาห์ก่อน
ครูพูดเรื่องชื่อเด็กอยู่ตั้งครึ่งค่อนชั่วโมง

“อย่ามาทำเนียนแอลลี เลิกได้แล้ว”

ฉันไม่ตอบ

“ครูพูดจริงนะ” ครูบอก ซึ่งฉันรู้ว่าครูเอาจริง

ฉันดูภาพยนตร์ในใจ เห็นภาพมิสซิสซอลล์หยิบกิ่งไม้มา
ขีดเส้นบนดินก้นเราไว้ได้ท้องฟ้าสีฟ้ากระจ่างใส ครูแต่งตัวเหมือน
นายอำเภอ ส่วนฉันสวมชุดนักโทษลายทางสีชาวดำ ความคิด
ของฉันทำอย่างนี้ตลอดเวลา--- ฉายหนังเหล่านี้ให้ฉันดู ซึ่งเหมือน
จริงมากจนรู้สึกเหมือนได้เข้าไปอยู่ในหนังเลยทีเดียว มันคือการ
ปลดปล่อยฉันออกจากชีวิตจริง

ฉันทำใจแข็ง บอกตัวเองให้ทำสิ่งที่ไม่อยากทำสักนิด เพื่อ
หนีครูผู้เกาะไม่ปล่อยคนนี้ไปให้ไกลๆ

ฉันหยิบดินสอขึ้นมา ร่างของมิสซิสซอลล์ผ่อนคลายลง
อาจเพราะโล่งอกที่ฉันยอมทำตามแล้ว

แต่รู้ทั้งรู้ว่ามิสซิสซอลล์ชอบโຕະเรียนสะอาดสะอาดและ
ข้าวของเป็นระเบียบ ฉันก็ยังำดินสอแน่นแล้วขีดเขียนลงบนโຕະ

“แอลลี!” ครูรีบก้าวมาข้างหน้า “เธอทำอย่างนั้นทำไม”

รอยขีดวนๆ มีขนาดใหญ่ด้านบนแล้วค่อยๆ เล็กลงทางด้าน
ล่างดูเหมือนพายุทอร์นาโด ไม่รู้ว่าฉันตั้งใจวาดภาพที่อยู่ในใจตัวเอง
หรือเปล่า ฉันเงยหน้ากลับไปมองครู “มันมีอยู่แล้ว ตั้งแต่ตอน
หนูมานั่งที่เคาะ”

เสียงหัวเราะเร่ิมดังขึ้น --- แต่พวกเขาไม่ได้หัวเราะเพราะ
คิดว่าฉันเป็นคนตลกหรือกะ

“ครูรู้ว่าเธอไม่พอใจ แอลลี” มิสซิสซอลล์พูด

ฉันปกปิดมันได้ไม่ได้อย่างที่ควรจะทำ

“เธอเป็นตัวประหลาด” เซย์กระซิบเสียงดังแบบที่ตั้งใจให้
ทุกคนได้ยิน

โอลิเวอร์เคาะโຕະรัวๆ แล้ว

ฉันก็อดอกแล้วแหงนหน้าจ้องครู

“พอ กันที” ในที่สุดมิสซิสซอลล์ก็เอ่ยออกมา “ไปที่ห้อง
ครูใหญ่เดี๋ยวนี้”

ฉันอยากให้เป็นอย่างนี้แหละ แต่ตอนนี้ชักลั้งเล่ขึ้นมา
นิดหน่อย

“แอลลี”

“หือ”

ทุกคนหัวเราะอีก มิสซิสซอลล์ยกมือขึ้น “ใครทำเสียงดัง
จะอดพักกะ” ห้องเจียบกริบทันที

“แอลลี ครูบอกว่าให้ไปที่ห้องครูใหญ่”

ฉันไม่อาจไปพบครูใหญ่ มิสซิสซิลเวอร์ ได้อีก ฉันไปห้องครูใหญ่บ่อยมาก จนเริ่มสงสัยแล้วว่า เมื่อไหร่พวกเขาจะแขวนป้าย “ยินดีต้อนรับ แอลลี นิกเคอร์สัน!” เสียที

“หนูเสียใจค่ะ” ฉันหมายความว่าตามนั้นจริงๆ “หนูจะทำค่ะ หนูสัญญา”

มิสซิสซอลล์ถอนหายใจ “ตกลง แอลลี แต่ถ้าดินสอแท่งนั้นหยุดเขียนเมื่อไหร่ เธอต้อง ไป/นะ”

มิสซิสซอลล์ย้ายฉันไปนั่งที่โต๊ะอ่านหนังสือข้างบอร์ดวันขอบคุณพระเจ้าหัวข้อการสำนึกบุญคุณ ระหว่างนั้นครูก็พ่นน้ำยาทำความสะอาดใส่โต๊ะฉัน พลังเหลือบมองฉันอย่างกับอยากจะใช้น้ำยานั้นพ่นฉันด้วย ชัดเอาความโง่ออกไปให้หมด

ฉันหรีดตาลงเล็กน้อย หวังให้แสงสว่างช่วยให้ปวดหัวน้อยกว่านี้ จากนั้นพยายามถือดินสอในแบบที่ควรจะเป็น แทนที่จะจับแปลกๆ แบบที่มีมือต้องการ

ฉันใช้มือข้างหนึ่งเขียน ส่วนอีกข้างยกขึ้นมาบังกระดาดไว้ รู้ดีว่าต้องให้ดินสอขยับตลอดเวลาจึงเขียนคำว่า “ทำไม” ซ้ำไปเรื่อยๆ ตั้งแต่ด้านบนสุดลงไปจนถึงด้านล่างสุด

หนึ่ง เพราะฉันรู้ว่าคำนั้นสะกดอย่างไร และสอง เพราะฉันหวังว่าจะมีคนตอบคำถามฉันได้เสียที

บทที่ ๒

การ์ดสีเหลือง

สำหรับงานรับขวัญลูกของมิสซิสฮอลล์ เจสสิกาปรากฏตัวพร้อม
ดอกไม้ช่อใหญ่จากร้านดอกไม้ของพ่อเธอ ซึ่งสาบานได้ว่าเธอต้อง
ถอนทั้งพุ่มขึ้นมาจากดิน แล้วใช้กระดาษพอยล์ห่อตรงฐานช่อแน่ๆ

ข้างเถอะ ฉันไม่สนใจหรอก ฉันเจอการดลยดอกกุหลาบ
สีเหลืองสดใสที่ร้านค้า แกมรูปดอกไม้ก็ยังจะไม่แห้งเหี่ยวในหนึ่ง
สัปดาห์ด้วย ฉันรู้สึกว่ามันเป็นวิธีเอ่ยคำขอโทษที่ทำตัวให้ครูต้อง
ปวดหัวตลอดเวลา

แม็กซ์มอบของขวัญให้มิสซิสฮอลล์ เขานั่งฟังเก้าอี้ในท่า
ยกสองมือขึ้นมาประสานไว้ด้านหลังศีรษะ ขณะรอครูแกะของขวัญ
เขาให้ผ้าอ้อมเด็ก เขาคงหวังจะได้เห็นปฏิกิริยาจากครู และดูจะ
ผิดหวังเล็กน้อยเมื่อครูดูมีความสุข

แม็กซ์ชอบเป็นจุดสนใจและชอบปาร์ตี้ด้วย เกือบทุกวันที่
เขาขอมิสซิสฮอลล์จัดปาร์ตี้ ซึ่งวันนี้เขาก็ได้มีปาร์ตี้สมใจละ

เมื่อมิสซิสซอลล์ดิงการ์ดฉันออกจากช่อง ครูไม่ได้อ่านออกเสียงเหมือนการ์ดใบอื่นๆ ครูทำท่าลงเลนิดหนึ่ง ฉันรู้เลยว่าครูต้องชอบมันมากๆ ฉันรู้สึกภูมิใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันไม่ค่อยรู้สึกบ่อยนัก

มิสซิสซอลเวอร์ชะโงกหน้าเข้าไปดู ฉันเดาว่าฉันน่าจะได้รับการชมเชยที่ แต่คิวของครูกลับขมวดมุ่น ก่อนจะพาทำให้ฉันไปพบที่ประตู

เชย์ลุกขึ้นดู เธอหัวเราะแล้วพูดว่า “โลกโง่งมทุกครั้งที่แอลลิ้นิกเคอร์สัน พูด”

“เชย์ โง่งม” มิสซิสซอลล์สั่ง แต่สายไปแล้ว เราไม่อาจบังคับให้คนไม่ได้ยินได้ ฉันควรจะเคยชินกับเรื่องนี้ได้แล้ว แต่มันยังทำให้ฉันโกรธทุกครั้ง

ขณะที่เชย์กับเจสสิก้าหัวเราะอยู่那儿 ฉันนึกถึงตอนที่เราต้องแต่งชุดตามตัวละครในหนังสือเล่มโปรดสำหรับวันฮาโลวีนเมื่อสัปดาห์ก่อน ฉันแต่งเป็นอลิซในดินแดนมหัศจรรย์ จากหนังสือที่คุณตาเคยอ่านให้ฟังบ่อยครั้ง แล้วเชย์กับเงาของเธอเจสสิกานะ ก็เรียกฉันว่าอลิซในดินแดนเชอซ้าทั้งวัน

คีธาเดินเข้าไปหาเชย์แล้วพูดว่า “ไม่ยุ่งเรื่องคนอื่นสักครั้งไม่ได้รีง”

ฉันชอบคีธานะ เธอไม่เคยกลัวอะไร ในขณะที่ฉันซึกกลัวเหลือเกิน

เชย์หันขวับ ทำท่าเหมือนพร้อมจะตบแมลงวันเต็มที “มันเรื่องของเธอรีง” เชย์ถามคีธา

“ใช่ มันไม่ใช่เรื่องของฉัน แต่ก็ไม่ใช่เรื่องของเธอ...พอๆ

กับที่ไม่ใช่เรื่องของฉันนั่นแหละ” คีชาตอบ

เชย์ทำเสียงตกใจเบาๆ “เลิกพูดกับฉันได้แล้ว”

“เลิกทำนิสัยแยๆได้แล้ว” คีชาสวนกลับ พร้อมกับโน้มตัวไปข้างหน้า

แม้ชักอดดอกแล้วโน้มตัวข้ามโต๊ะ “เย้ยม กำลังจะทะเลาะกันแล้ว” เขาพูด

“จะ *ไม่มีการทะเลาะกัน*” มิสซิสฮอลล์บอก

ซิกก็อบลอกไม้อันเล็กๆของเธอไว้ เธอมีบล็อกไม้หลายอันเก็บไว้ในกล่อง ฉันเคยเห็นเธอหยิบออกมาอันหนึ่งเวลารู้สึกประหม่าแสดงว่าตอนนี้เธอประหม่าสินะ

เชย์ถลึงตาใส่คีชา คีชาเป็นเด็กใหม่เพิ่งเข้าปีนี้ ฉันเลยประหลาดใจที่เธอกล้าพูดอะไรออกมา

ทุกคนดูโกรธๆ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นได้อย่างไร

ขณะที่มิสซิสฮอลล์บอกให้ทั้งคู่ใจเย็น และดูแม้กระทั่งเป็นการกระทำที่ไร้สาระมากที่อยู่ให้เพื่อนทะเลาะกัน มิสซิสซิลเวอร์ก็โบกมือเรียกฉันไปที่ประตู เกิดอะไรขึ้นเนี่ย

ครั้งเราสองคนออกมาที่โถงทางเดินแล้ว ฉันสังเกตจากสีหน้าของมิสซิสซิลเวอร์ก็รู้ได้ทันทีว่า มันกำลังจะเป็นหนึ่งในช่วงเวลาเหล่านั้น ที่ฉันต้องขอโทษหรืออธิบายในสิ่งที่ทำลงไป แต่ปัญหาคือฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคราวนี้ฉันก่อเรื่องอย่างไร

ฉันเอามือล้วงกระเป๋า จะได้ไม่ทำสิ่งที่ต้องมานั่งเสียใจภายหลัง ซึ่งถ้ายัดปากเข้ากระเป๋าไปด้วยได้ก็คงดี

“ครูไม่เข้าใจจริงๆแอลลี” ครูเอย์ “เธอทำเรื่องไม่เหมาะสม

ต่างๆ นานา แต่คราวนี้...เฮ้อ...ต่างออกไป มันไม่เหมือนเธอเอาเสียเลย”

ปรากฏว่า ฉันทำเรื่องดี แต่ครูกลับบอกว่ามันไม่เหมือนฉันเอาเสียเลย ฉันไม่เข้าใจว่าการซื้อการ์ดให้เป็นเรื่องไม่ดีไปได้อย่างไร

“แอลลี่” มิสซิสซิลเวอร์เรียก “ถ้าเธออยากเรียกร้องความสนใจ นี่ไม่ใช่วิธีที่ถูกต้องนะ”

ครูเข้าใจผิดแล้ว ฉันต้องการความสนใจเท่ากับที่ปลาต้องการท่อช่วยหายใจนั่นแหละ

ประตูเหวี่ยงเปิดออกสุดบานจนไปกระแทกล็อกเกอร์ แล้วโอลิเวอร์ก็พรวดพราดออกมาจากห้อง “แอลลี่” เขาเอ่ย “ฉันคิดว่าเธอให้การ์ดไปนั้นครูเพื่อจะบอกว่า เธอเสียใจที่ครูต้องจากพวกเราไปตลอดเด็กอ่อน เธออาจจะเศร้าจริงๆ ก็ได้นะฮะ ผมก็สงสารเหมือนกัน”

เขาพูดเรื่องอะไรนะ

“โอลิเวอร์” มิสซิสซิลเวอร์เอ่ย “เธอมีเหตุผลอะไรถึงได้ออกมาตรงนี้”

“ใช่แล้ว! ผมกำลังจะ...อืม...ผม...กำลังจะไปห้องน้ำนั่นะฮะ ไซ้เลย” พูดเสร็จเขาก็วิ่งไป

“หนูไปได้รึยังคะ” ฉันโพล่งถาม รู้สึกร้าวกับหน้าที่ในการยืนอยู่เฉยๆ ตรงนี้คือสิ่งที่ฉันไม่อาจทำได้อีกแม้วันทีเดียว

มิสซิสซิลเวอร์ส่ายหน้าน้อยๆ ขณะพูด “ครูไม่เข้าใจจริงๆ เธอคิดยังไงถึงได้ให้การ์ดแสดงความเสียใจแก่ผู้หญิงทอง”

การ์ดแสดงความเสียใจเธอ ฉันคิด พอคิดต่ออีกนิด ฉันก็จำได้ว่า แม่ส่งการ์ดเหล่านั้นไปให้คนที่สูญเสียคนรัก ท้องไส้

ฉันปั่นป่วน พลังนี้สงสัยว่ามีสซิสซอลล์จะคิดอย่างไร

“เธอรู้ใช่ไหมว่าการแสดงความเสียใจคืออะไร แอลลี”

ฉันควรบอกไปว่าไม่รู้ แต่ฉันพยักหน้า เพราะไม่อยากฟัง
มิสซิสซิลเวอร์อธิบาย อีกอย่าง ครูจะยังคิดว่าฉันโง่กว่าที่เป็นอยู่
หากว่าฉันจะเป็นไปได้นะ

“แล้วเธอทำอย่างนั้นทำไม”

ฉันยัดตัวขึ้น แต่ทุกอย่างภายในตัวหดเล็กลง เรื่องของเรื่อง
ก็คือฉันรู้สึกแย่มากๆ ฉันรู้สึกแย่ว่าเวลาของเพื่อนบ้านตาย
ทารกตายนี้ยังไม่ต้องพูดถึง แต่ฉันแค่ไม่รู้ว่ามันคือการคร่ำครวญ
ทำนองนั้น ฉันเห็นแต่ดอกไม้สีเหลืองสวยงามบนการ์ด และ
จินตนาการได้เพียงว่าฉันจะทำให้มิสซิสซอลล์มีความสุขแค่ไหน

ทว่ามีเหตุผลเป็นกองที่ทำให้ฉันไม่อาจบอกความจริงแท้

กับครู

กับใครก็ตาม

ไม่ว่าฉันจะสวดภาวนา ทูมเท และหวังมาก็ครั้งก็หน แต่
สำหรับฉันแล้วการอ่านหนังสือก็ยังคงเหมือนการพยายามทำความเข้าใจ
เข้าสู่ปฏิกิริยาการปกป้องที่เทพรวดเร็วใจฉัน ฉันแค่ไม่รู้ว่าคุณอื่น
ทำได้อย่างไร